

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. S. Bernardo obuam missus Clericus, à Deo sibi obuam missum
Bernardum experitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

dum Canticum Habacuc psalleretur (erat enim feria sexta) Abbas Philippus, eius postea rei testis, velut circitor, vigiliis obibat, visitabatque fratres, an rei diuinæ animis adessent. Inter circumcundum, reperit Monachum illum, tentationi vacantem, & viceçantus, nictantem. Quid aliud censuisset, quàm somno victum ac semisopitum esse? Igitur, tanquam ad dormitantem, se inclinans, versiculúmque illum ipsum, qui eo temporis momento canendus erat, in aurem vocaliter admodum ingessit. Erat autem casu ver-
 Habacuc. 3. sicut ille: *Egredietur diabolus, ante pedes eius.* Hac voce, & ille ad se, & tentatio ab illo ijt. Existimans enim, Abbati cogitationes suas è cælo reuelatas, eaque propter, his Prophetæ verbis, castigatas; ipse quoque non aliter Prophetam intelligens, quàm si de eiuscemodi desertore esset locutus, noluit maledictionem hanc abeundo mereri, & diabolum viæ suæ ducem habere. Itaque plagam suam Abbati patefecit, qui mirari satis non potuit diuinæ sapientia, per tam inopinatum exitum, medicinam.

VIII.

Novi & ego religiosissimum alioqui virum, qui, post quadraginta annos, in religione, exactos, tandem diuturnæ tentationi succumbens, è suo, ad ordinem PP. Carthusianorum transiit; ad suum tamen ordinem, paulo post, ferè simili ratione, postliminiò reductus est. Nam eum, inter confabulandum, vt fit, iuuenis tiro interrogauit, quàm diu in priore vitæ statu vixisset? cui ille, *Quadraginta*, inquit, *annis.* Tum nouitius, Deus bone, inquit, *quadraginta iam annis inibi mansisti, & tanto tempore, non didicisti, per reliquum, quod tibi adhuc parum superest vitæ porro persseuerare?* Tetigit hoc dictum ad eò hominem, vt illico suæ pristinae se se religioni restitueret; quod planè tiro ille efficere nequaquam cupiebat. Sed Deus, qui *ex ore infantium & lactentium,* perficit laudem suam, sæpe per os aliud loqui volentium, aliud & ipse loquitur; sicut & per Caipham oraculum illud fudit: *Expectat vobis, vt vnus moriatur homo pro populo, & non tota gens pereat. Hoc enim à semetipso non dixit: sed cum esset Pontifex anni illius, prophetauit, quod Iesus moriturus erat, pro gente, & non tantum pro gente, sed vt filios Dei, qui erant dispersi, congregaret in vnum.*

Psal. 8. 3.

Ioan. 11. 51.

IX.

Quæ recensui, aliter dicta atq; aliter accepta, eò spectabant vt, pfugos, ad semel piè inchoatum vitæ statum continuandum, reuocarent. Addam aliud, quod docet, Deum casu hominis vsu, ad eundem statum inchoandum: quod etsi ex mente loquentis euc-

nic,

nit. euenit tamèn planè, præter mentem eius, qui audiuit. Ven-
 rat aliquando in Germaniam S. Bernardus Abbas, ad pacem con-
 ciliandam. inter Lotharium regem Romanorum, & antecessoris
 eius Henrici nepotes. Venienti Albertus Mòguntinorum Præsul,
 honoris ergo, Clericum, Masselinum nomine, obuiam misit. Hic,
 vbi Bernardum salutauit, inter cetera, dixit. *se missum à Domino suo,*
ad ei seruiendum. Quod vbi audiuit Bernardus, paulisper eum in-
 tuitus, respondit: *Alius Dominus te misit ad seruiendum sibi.* Expa-
 uit, ad tam insperatum dictum, Clericus; &, vbi se se collegit,
 denuò dixit, ab Episcopo se missum. Cui Bernardus, *Falleris,* ait,
maior Dominus misit te Christus. Tum demum intelligens Clerus,
 quorsum ea verba irent, ait: *Nempe Monachum me velle fieri exi-*
stimas? *Apage, cum tuo cucullo, quem nunquam somniaui.* Non pas-
 sus est se repelli D. Bernardus, sed, quantumuis Clerico reclaman-
 te, perstitit, affirmavitque fore, vt cucullum Monachumque in-
 dueret; non quòd ipse, sed quòd Deus iter illius ita destinaret.
 Dedit manus illicò Clericus, atque, in eodem adhuc itinere, Mun-
 do rem suam sibi habere iusso, Monachus Clareuallensis factus
 est. Hic *casu* se obuiam missum existimans Bernardo, magno Dei
 consilio, obuiam missus est. Supra memoratis duobus, aliò, & ca-
 su dicta, si vel iocantes ac mordentes, vel aliud monentes con-
 sideres; diuinà prouidentia tamen, ad constantiam & sanitatem
 profuerunt.

Notum est illud, sed ad rem facit, quòd Hieronymus Pla-
 tus, è Prædicatorum historijs, in hunc modum, recitat. *Bononia, in*
primis ferè Dominicani ordinis initys, vir magnus, clarusq; doctrina, cœ-
lestium bonorum amplitudine, ad hanc (Religiosam) vitam illectus
est. Cum enim Reginaldus, vnus ex præcipuis illius familia, magno ho-
minum concursu, & approbatione, verbum Dei predicaret; Monetis
(sic enim is appellabatur) de industria illius congressum & sermonem
fugere consueuerat, multum sibi ab eo metuens. Tamen in Stephani
martyris natali, ad eius concionem, comitum importunitate, pertractus,
primis statim verbis captus est, cum illam vocem exponeret: Ecce vi-
deo cœlos apertos. Ita enim differebat, nunc quidem cœli portas ad
beatitudinem patere, ita vt quiuis ingredi possit; qui autem negligentes
essent, & qui Deo cor suum clauderent, is vicissim cœlos claudi, vt dein-
de intrare non possint. Nec pluribus opus fuit; statim enim, corde im-
mutato, qui ad eam horam tam alienus fuerat à Religione, Religionis vo-
lunta-

Cæsar. lib. I.
 cap. 8.

X.
 Hieronym.
 Plat. 1.3. de
 Bono stat.
 Relig. cap.
 38.